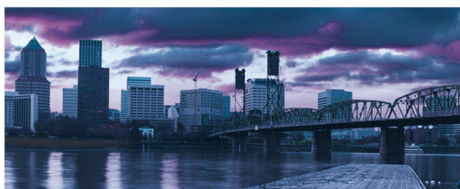


3. DIEĽ FENOMÉNÁLNEJ DIMILY TRILÓGIE



Vieš,
že mi
chýbaš?

ESTELLE MASKAME



COOL
BOO *ROCK*

Vieš, že mi chýbaš?

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk



Estelle Maskame

Vieš, že mi chýbaš? – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.


ALBATROS MEDIA

Vieš,
že mi
chýbaš?



ESTELLE MASKAME

Original English language edition first published in 2016 under the title
Did i Mention I Miss You? by Black & White Publishing Ltd.
Copyright © Estelle Maskame 2016
Translation © Ema Liptáková 2020

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1537-9
ISBN e-knihy 978-80-566-1576-8 (1. zverejnenie, 2020)

Venujem všetkým chlapcom a dievčatám, ktorí sú ako Tyler a Eden.

No te rindas.

Podakovanie

Ako zvyčajne ďakujem svojim čitateľom, ktorí tento príbeh od začiatku sledovali s oddanosťou a láskou. Bez vás by som to nebola dokázala, preto vám budem navždy vďačná. Ďakujem svojej rodine, predovšetkým rodičom Fenelle a Stuartovi za trpezlivosť a podporu počas piatich rokov, keď som pracovala na tejto trilógii. Svojim najlepším priateľom ďakujem za to, že mi pomohli udržať si zdravý rozum. Ďakujem svojim editorkám Karyn, Kristen a Janne za odbornosť a vedenie aj za ich nadšenie a starostlivosť o príbeh Tylera a Eden. Moje podakovanie patrí všetkým vo vydavateľstve Black & White za tvrdú prácu, ktorú urobili na tejto trilógii. Ste úžasní. Ďakujem, že som sa v posledných týždňoch, keď som knihu dopisovala, cítila v kancelárii ako doma. Nemohla by som žiadať o lepšiu skupinu ľudí a som nesmierne šťastná, že ste ma zaradili medzi vašich autorov. Umožnili ste splnenie môjho sna. Ďakujem vám.



Voda je studená, ale to mi nebráni vojsť do nej aspoň po členky. Svoje conversky držím v rukách, šnúrky mám omotané okolo prstov a ako zvyčajne začína fúkať vietor. Je priveľká tma, takže nevidím ďalej ako za nízke vlny, no aj tak počujem, ako sa oceán okolo mňa prelieva a hučí. Pomaly zabúdam, že tu nie som sama. Z diaľky ku mne zaznieva vystreľovanie ohňostroja, smiech a hlasy, čiže zvuky, ktoré sprevádzajú oslavy a radosť. Takmer som zabudla, hoci len na sekundu, že je štvrtý júl.

V tom okamihu vo vode popri mne prebehne dievčina a preruší ticho aj jemný príboj. Naháňa ju nejaký chalan. Zrejme je to jej priateľ. Keď ma tesne mŕňa, nechtiac ma postrieka vodou. Nahlas sa zasmeje, schmatne dievčinu a pritisne si ju k sebe. Mimovoľne zaškripem zubami a pevne zovriem ruky okolo šnúrok. Títo ľudia sú približne rovnako starí ako ja, no nikdy predtým som ich nevidela. S najväčšou pravdepodobnosťou nie sú odtiaľto, zrejme sú z niektorého susedného mesta a do Santa Monicy len prišli osláviť starý dobrý Deň nezávislosti. Nechápem prečo. Oslava štvrtého júla tu vôbec nie je pôsobivá. Ohňostroje sú zakázané, čo je – popri nemožnosti vlastnoručne si v Oregone natankovať benzín do auta – druhý najdebilnejší zákon, s akým som sa vo svojom živote stretla. Takže tu nie je nijaký ohňostroj, iba tie, ktoré vidno a počuť z Marina del Rey na juhu a zo štvrte Pacific Palisades na severe. Je krátko po deviatej večer, takže obe predstavenia sa práve

začali. V diaľke sa na oblohe rozsvetujú kytice farieb, malé a roztrasené, evidentne však stačia na uspokojenie turistov aj miestnych obyvateľov.

Dvojica mladých ľudí sa práve vo vode, v tme pod Pacific Parkom, bozkáva. Odvrátim oči a pomaly vykročím od móla. Brodím sa Tichým oceánom a vzdaľujem sa od oslavy Dňa nezávislosti. Hore na móle sa tlačia davy ľudí, ale tu dole na pláži nie je ani zďaleka tak plno, takže mám dosť miesta na dýchanie. Tento rok v súvislosti s oslavami necítim nijaké vzrušenie. Naopak. K tomuto dňu sa viaže priveľa spomienok, ktorým sa chcem vyhnúť, a tak pokračujem v chôdzi a idem po pobreží ďalej a ďalej.

Zastanem až vtedy, keď Rachael zakričí moje meno. Úplne som zabudla, že čakám, kedy sa vráti. Otočím sa a uvidím svoju najlepšiu priateľku, ktorá napoly skáče a napoly beží mojim smerom. Okolo hlavy má uviazanú šatku s americkou zástavou a v ruke nesie dve zmrzliny. Pred pätnástimi minútami po ne utekala do bistra Soda Jerk, ktoré, podobne ako ostatné obchodíky na móle, dnes mimoriadne zatvára neskôr než zvyčajne.

„Pribehla som tam tesne pred tým, ako zatvorili,“ poznamená trochu zadýchane. Zastane, a zatiaľ čo jej vrkoč povieva okolo pliec, oblizne zmrzlinu, ktorá jej stiekla na ukazovák, a jeden kornútik mi podá.

Vykročím z vody, podídem k nej a poďakujem sa jej úsmevom. Celý večer som ticho, lebo nedokážem predstierať, že som v poriadku, že som šťastná ako všetci ostatní. Voľnou rukou si vezmem zmrzlinu, v druhej ruke držím červené conversky – obuť si červené topánky je najväčší prejav patriotizmu, ktorého som dnes schopná – a hodím rýchly pohľad na zmrzlinu. Volá sa Kolotoč a je pomenovaná po skutočnom kolotoči, ktorý stojí v budove hipodrómu na móle. Bistro Soda Jerk sa nachádza na rohu budovy. Za tri týždne, čo som doma, sme sem prišli na zmrzlinu už veľa ráz. Vlastne mám dojem, že v týchto dňoch chodíme skôr na zmrzlinu ako na kávu. Prináša nám oveľa viac potešenia.

„Všetci sú na móle,“ pripomenie mi Rachael. „Možno by sme mali ísť hore,“ dodá opatrne, ani čoby čakala, že jej okamžite skočím do reči rezolútnym odmietnutím. Modré oči sklopí k zmrzline a poriadne si lizne.

Kým prehľta, ponad jej plece zablúdím očami k mólu. Ruské koleso predvádza svoje každoročné predstavenie k oslave Dňa nezávislosti, počas ktorej sa na ňom postupne rozsvetujú tisíce červených, modrých a bielych žiaroviek. Predstavenie sa začalo tesne po ôsmej, čiže pri západe slnka. Niekoľko minút sme ho sledovali, ale po chvíli nám začalo pripadať nudné. Potlačím povzdych a pohľad presuniem k drevenému chodníku. Je príliš preľudnený, no už nechcem dlhšie pokúšať Rachaelinu trpezlivosť, a tak súhlasím.

Otočíme sa a vykročíme po pláži. Prepletieme sa pomedzi ľudí, ktorí trávajú večer na piesku, a mlčky lížeme zmrzliny. Po niekoľkých minútach zastanem, aby som sa obula.

„Už si našla Meghan?“

Kým si zaväzujem šnúrky, zadívam sa na Rachael. „Nevidela som ju tu.“

Ak mám byť úprimná, vôbec som ju nehľadala. Meghan je naša bývalá kamarátka a zdá sa, že je len to. Nič viac. Lenže aj ona prišla na leto domov, a preto sa Rachael pokúša znova oživiť naše bývalé trio.

„Nakoniec ju nájdeme,“ podotkne a vzápätí zmení tému. „Počula si, že tento rok je ruské koleso naprogramované na rytmus piesne skupiny elektronickej dvojice Daft Punk?“ Skočí predo mňa, v piesku urobí piruetu a potom pritancuje naspäť ku mne. Chytí moju voľnú ruku a pritiahne si ma k sebe. Široko a žiarivo sa na mňa usmeje a otočí ma okolo seba. Neochotne a navzdory skutočnosti, že nehrá nijaká hudba, si s ňou chvíľu zatancujem. „Ďalšie leto, ďalší rok.“

Opatrne, aby mi nespadla zmrzlina, sa jej vytrhnem, ale neprestanem ju pozorovať. Stále sa kníše, ďalej tancuje na pieseň, ktorá znie len v jej hlave. Potom zatvorí oči a spraví ďalšiu piruetu. Zatiaľ

premyšľam o jej slovách. *Ďalšie leto, ďalší rok.* Už štvrtý rok sme najlepšie kamarátky a napriek miernemu vlašajšiemu ochladnutiu sme si bližšie ako kedykoľvek predtým. Nebola som si istá, či mi niekedy odpustí chyby, ktorých som sa dopustila, no urobila to. Nechala to tak, lebo bolo dôležitejšie sústrediť sa na podstatnejšie veci. Napríklad zásobiť ma dostatočným množstvom zmrzliny a brať ma na výlety po celom štáte, aby ma rozptýlila a aby som sa cítila lepšie. Zúfale časy si vyžadujú najlepších priateľov. Navzdory tomu, že krátko nato nastal čas môjho odchodu do Chicaga, kde som strávila celý rok v snahe prežiť prvý ročník štúdia na vysokej škole, zostali sme najlepšimi priateľkami. Teraz budem až do septembra v Santa Monice, takže máme dva mesiace, ktoré môžeme stráviť spolu.

„Priaťahuješ pozornosť,“ konštatujem a kútiky mojich úst sa zdvihnú do úsmevu.

Prudko otvorí oči, líca jej zaleje rumenec a rozhliadne sa na všetky strany. Niekoľkí ľudia pozorujú jej tichý tanec.

„Je čas vypadnúť,“ zašepká. Chytí ma za zápästie a rozbehne sa. Vlečie ma za sebou cez celú pláž, od nôh jej odletuje piesok a po okolí sa rozlieha jej smiech.

Nemám inú možnosť, ako letieť za ňou. Nebežíme dlho, len zopár metrov, iba tak ďaleko, aby sme sa dostali od jej divákov.

„Na svoju obranu,“ zakucká sa, „musím poznamenať, že štvrtého júla má každý právo vyzeráť ako idiot. Je to rituál, ktorý zdôrazňuje skutočnosť, že sme slobodný národ, teda že si môžeme robiť, čo sa nám zachce.“

Prajem si, aby to tak bolo. Za devätnásť rokov svojho života som sa naučila, že väčšinou nemôžeme robiť, čo chceme. Nemôžeme si sami natankovať benzín. Nemôžeme vstupovať tam, kde je vstup zakázaný. Nesmieme bozkávať svojich nevlastných bratov. Samozrejme, všetky tieto veci robiť môžeme, ale iba vtedy, keď máme dosť odvahy na to, aby sme neskôr čelili následkom.

Zagúľam očami. Ako vystupujeme po schodoch, hudba z móla je čoraz hlasnejšia. Ruské koleso stále blíká červeno, modro a bielo.

Vysvietený je aj zvyšok parku, hoci nie vlasteneckými farbami. Razíme si cestu horným parkoviskom, prepletáme sa pomedzi autá, ktoré sú zaparkované priveľmi blízko seba, keď vtom uvidím Jamieho. Je tu so svojou frajerkou Jen, s ktorou chodí už takmer dva roky. Na rohu parkoviska ju tisne k dverám starého ošumelého chevrole-tu. Obchytávajú sa. Zjavne.

Rachael si ich evidentne tiež všimla, lebo zastane vedľa mňa a zadáva sa na nich. „Počula som, že sú s ním dosť veľké problémy,“ zašeptá. „Je ako miniatúrna blond verzia svojho brata, keď bol v rovnakom veku.“

Pri zmienke o Jamieho bratovi, ktorý je zároveň mojím nevlastným bratom, takmer automaticky vrhnem na Rachael varovný pohľad. Nehovoríme o ňom. Nikdy nevyslovujeme jeho meno. Už nie. Rachael zaregistruje náhle napätie na mojej tvári a môj našťvaný výraz. Uvedomí si svoju chybu, bezhlasne sa ospravedlní a ústa si prikryje dlaňou.

Trochu sa uvoľním a ešte raz sa obzriem na Jamieho a Jen, ktorí sa stále bozkávajú. Odvrátim pohľad, zvyšnú zmrzlinu odhodím do neďalekého odpadkového koša, odkašlem si a zakričím: „Nezabudni dýchať, Jamie!“

Rachael sa potichu zachichoce a hravo ma potľapká po pleci. Keď Jamie odtiahne hlavu od Jen, s lesknúcimi sa očami a so strapatými vlasmi, zdvihnem ruku a zamávam naňho. Na rozdiel od Jen, ktorá v okamihu, keď ma zbadá, takmer umrie od hanby, môj nevlastný brat sa iba našťve, rovnako ako vždy, keď sa mu pokúsím niečo povedať.

„Trhni si, Eden!“ zahuláka cez celé parkovisko a jeho drsný hlas sa ešte dlho odráža medzi autami. Schmatne Jen za ruku, otočí sa a vlečie ju opačným smerom. Tipujem, že celý večer sa pokúša vyhýbať Elle, lebo keď chce byť človek so svojou frajerkou, rozhodne netúži po tom, aby ho pristihla jeho mama.

„Stále sa s tebou nerozpráva?“ opýta sa Rachael, keď sa prestane chichotať.

Pokrčím plecami, a zatiaľ čo znova vykročím, prstami si prehrabnem končeky vlasov. Siahajú mi tesne pod plecia, lebo v zime som sa dala ostriať. „Minulý týždeň ma požiadal, aby som mu podala soľ,“ zamyslím sa. „Počíta sa to?“

„Nie.“

„V tom prípade sa so mnou stále nerozpráva.“

Jamie ma nemá veľmi rád. Nie preto, lebo má sedemnásť a má ku mne dosť vyhranený postoj, ku ktorému z ničoho nič dospel minulý rok, ale preto, lebo mu je zo mňa na vracanie. Aj z jeho staršieho brata. Ani jedného z nás nemôže vystáť. Nezáleží na tom, koľko ráz som sa ho usilovala presvedčiť, že už mu to nemusí robiť starosti, odmieta mi veriť. Zvyčajne odíde a cestou za sebou zabuchne jedny alebo dvojce dverí. A tak, kým s Rachael mierime na hlavnú promenádu, na ktorej je rovnako rušno ako pred hodinou, len frustrovane vzdychnem. Je tu množstvo rodičov s malými deťmi a hŕba psov, ktoré uhýbajú pred davmi ľudí. Prechádzajú sa tu zamilované dvojice podobné páru, ktorý sa muckal vo vode. Nemôžem sa na nich pozeráť. Držia sa za ruky a usmievajú sa na seba. Zviera sa mi z toho žalúdok. No nie tak, že by ma v ňom príjemne štekli, skôr sú to bolestivé kŕče. Práve dnes a práve tu nenávidím každú dvojicu, ktorú stretnem.

Po niekoľkých minútach Rachael zastane a začne sa rozprávať s dvoma dievčatami, s ktorými chodila do školy. Matne si spomínam, že pred rokmi som ich občas videla v škole alebo som ich stretla na promenáde. V skutočnosti ich nepoznám, ibaže ony mňa poznajú. Teraz ma už poznajú všetci.

Som „ona“. Som „tá“ Eden. Som dievča, na ktoré všetci hľadajú s odporom, na ktoré sa všetci uškŕňajú a ktorému sa smejú. Presne to isté sa deje aj teraz. Nezáleží na tom, ako usilovne sa pokúšam venovať tým dievčatám vrúcny úsmev, nikdy mi ho neoplatia. Strelia po mne nenávisťnými pohľadmi, potom sa odo mňa odvrátia a postavia sa bližšie k Rachael, takže ma od nej úplne odrežú. Zovriem pery, ruky si prekrížim cez prsia, a zatiaľ čo čakám, kým sa s nimi Rachael dorozpráva, otrávene kopem do kúska dreva.

Stáva sa mi to, vždy keď sa vrátim do Santa Monicy. Ľudia ma tu nemajú radi. Považujú ma za bláznivú čudáčku. Pravdaže, existuje niekoľko výnimiek, ako je moja mama a Rachael, ale to je všetko. Všetci ostatní, napriek tomu, že nepoznajú celý príbeh, ma len odsudzujú. Myslím si, že najhoršie to bolo, keď som prišla domov na Deň vďakyvzdania. Bolo to prvý raz, čo som pricestovala domov po septembrovom odchode na vysokú školu. Kým som nebola doma, tá informácia sa dostala von a rozšírila sa ako lesný požiar, takže do Dňa vďakyvzdania to vedeli úplne všetci. Spočiatku som netušila, o čo ide a prečo sa ku mne zrazu všetci správajú úplne inak. Nechápala som, prečo Katy Vanceová, dievčina, s ktorou som na strednej škole chodila na niekoľko predmetov, sklonila hlavu a vykročila opačným smerom, len čo som na ňu mávla. Nevedela som, prečo sa dievča, ktoré v supermarkete sedelo za pokladnicou, začalo so svojou kolegyňou chichotať, len čo som sa otočila na odchod. Nerozumela som, prečo sa tieto veci dejú, kým som v nedeľu nestála na losangeleskom letisku a nečakala na let do Chicaga. Pristúpila ku mne dievčina, ktorú som nikdy v živote nevidela, a ticho sa ma opýkala: „Ty si tá, čo chodila so svojím nevlastným bratom, však?“

Rachael sa nerozpráva dlho. Každých niekoľko sekúnd sa obozretne mrkne mojim smerom, ani čoby sa pokúšala odhadnúť, či som v poriadku. Napriek tomu, že v snahe ubezpečiť ju, ako mi je fajn, vždy nenútene pokrčím plecami, radšej rozhovor ukončí a vyhovorí sa, že musíme niekde ísť, hoci nikam ísť nemusíme. Práve preto mám Rachael tak rada.

„Ak chceš, už s nimi nikdy neprehovorím,“ navrhne mi pevným hlasom, len čo jej bývalé spolužiačky odídu. Zmrzlinu odhodí do odpadkového koša a chytí ma pod pazuchu. Zvrtnie ma smerom k Pacific Parku tak prudko, že ma zabolí krk.

„Ak mám byť úprimná, už mi to vôbec neprekáža,“ pokúsim sa ju presvedčiť.

Dáme sa unášať davom, ktorý v strede vôbec nie je taký hustý, ako sa zdalo, takže sa nebránim a nechám ju, aby ma ťahala stále vpred.

„Ehm, ehm,“ zamrmle Rachael na znamenie, že mi neverí ani slovo.

Chcem sa s ňou hádať, chcem jej povedať, že *naozaj som v poriadku, že sa cítim dobre, že je všetko fajn*, lenže prv než stihnem otvoriť ústa, našu pozornosť upúta niečo iné.

Akoby odnikiaľ sa naším smerom zrazu valí Jake Maxwell. Dokráča k nám a prinúti nás prudko zastať. Je to náš starý priateľ, podobne ako Meghan, a dnes sme sa s ním už rozprávali. Bolo to pred niekoľkými hodinami, keď bol ešte pomerne triezvy. Teraz sa to už o ňom rozhodne nedá povedať.

„Tu ste, kočky!“ Siahne po našich prepletených rukách, rozdelí nás, chytí nás za ruky a každej z nás naznačí bozk na hánky prstov.

Jake, ktorý študuje v Ohiu, po prvý raz prišiel na leto domov. Keď sme ho stretli predtým, prvýkrát po dvoch rokoch, prekvapilo ma, že si nechal narásť bradu. Jeho zase prekvapilo zistenie, že do teraz žijem v Santa Monice. Z nejakého dôvodu sa domnieval, že už dávno som sa presťahovala naspäť do Portlandu. Okrem brady a mylných predstáv sa však vôbec nezmenil. Stále je sukničkář a absolútne sa to nepokúša skrývať. Na Rachaelinu otázku, ako sa má, odpovedal, že nie veľmi dobre, lebo nedávno sa s ním rozišli obe jeho frajerky a doteraz nerozumie prečo. Ja som to uhádla hneď.

„Odkiaľ stále berieš to pivo?“ opýta sa ho Rachael. Zvráťí nos a vytrhne si ruku z jeho zovretia. Musí hovoriť nahlas, aby prekričala hudbu, ktorá sem zaznieva z Pacific Parku.

„Od Tídzēja,“ zasmee sa Jake. Pre prípad, že by sme nevedeli, o kom hovorí, zagúľa očami, obzrie sa ponad plece a palcom ukáže do diaľky za seba. Tídzěj má byť pri pláži. Ako by som na to mohla zabudnúť? Pri spomienke naň sa mi zdvihne žalúdok. „Poslal ma sem zohnať nejakých ľudí. Máte chuť zájsť k nemu na večierok?“ Pri tom slove sa mu rozžiaria oči. Mám problém brať vážne tielko, ktoré má na sebe. Je na ňom orol umiestnený na pozadí americkej zástavy a pod nohami má veľkými tučnými písmenami napísané SLOBODA. Vyzerá to veľmi smiešne, ale ani zďaleka nie tak šiale-

ne ako falošné tetovanie v tvare orla, ktoré s hrdosťou predvádza na ľavom líci. Začínam uvažovať, či sa naozaj opil iba z piva.

„Večierok?“ zopakuje Rachael.

Vymeníme si pohľady. Okamžite jej vidím na očiach, že tam túži ísť.

„Hej, hej,“ povie nadšene Jake a vyškiera sa na nás cez svoju hustú bradu. „Je tam pivo a všetko! No tak, poďte. Je predsa Deň nezávislosti! A navyše víkend. Musíte ísť! Budú tam všetci.“

Zamračím sa. „Všetci?“

„Tíďžej a všetci ostatní. Meghan a Jared už sú tam. Dean príde neskôr. Tuším sa objaví aj Austin Camer...“

„Ja nejdem.“

Jake sa zaráž a úsmev na jeho tvári vystrieda zamračený výraz. Naštvané sa pozrie na Rachael a pokojne by som sa stavila, že na chvíľu vyvrátil oči dohora. Keď krvou podliate oči uprie znova na mňa, schmatne ma za plecía a jemne mnou zatrasie. „Halóóó!“ Teatrálne vytreští oči a predstiera, že skúma každý štvorcový centimeter mojej tváre. „Dočerta, kde je Eden? Viem, že som ťa už veľmi dlho nevidel, ale za tie dva roky sa z teba predsa nemohla stať táto nudná baba.“

Znechutene sa vymaním z jeho zovretia a o krok cúvnam. Vzhľadom na to, že to nie je môj blízky kamarát a vlastne už ani kamarát, nepovažujem za nutné sponedať sa mu. Preto zostanem ticho, zízam na svoje tenisky a dúfam, že Rachael zasiahne a ako zvyčajne ma zachráni, lebo v poslednom čase sa spolieham iba na ňu. Spolieham sa na Rachael a na jej vysvetlenie všetkým naokolo, že so svojím nevlastným bratom som nikdy nechodila a že s ním nikdy chodiť nebudem. Spolieham sa na ňu, že mi pomôže vykorčuľovať zo situácie, v ktorej by som mohla natrafiť na Deana. Po všetkom, čo sa stalo, sa stále príšerne hanbím ukázať sa mu na oči a vôbec nepochybujem o tom, že ani Dean nestojí o stretnutie so mnou. Nikto nemá záujem vidieť sa so svojou bývalou frajerkou, predovšetkým vtedy, keď ho podviedla.

Našťastie zakrátko začujem, ako Rachael vraví: „Ak tam nechce ísť, nemusí.“

Stále zízam na svoje tenisky, lebo vždy keď sa Rachael postaví na moju obranu, cítim sa slabšia a úbohejšia než predtým.

„Nemôžeš sa mu vyhybať navždy,“ zamumle Jake. Zrazu znie jeho hlas vážne, a keď zdvihnem hlavu, uvedomím si, že dôvod, prečo na ten večierok nechcem ísť, mu je úplne jasný. Je to Dean. Nemôžem to poprieť, a tak iba pokrčím plecami a začnem si šúčať spánky. Samozrejme, mám aj druhý dôvod. Práve z toho druhého dôvodu sa mi zvierajú žalúdok. V tom byte som už raz bola. Bolo to pred tromi rokmi a bola som tam so svojím nevlastným bratom. Zo všetkých dní v roku tam práve dnes naozaj nechcem ísť.

„Ty choď,“ navrhne Rachael po krátkom tichu. Vidím, ako zúfalo túži ísť na ten večierok, ale nechce ma nechať samu, preto ponuku najskôr odmietne. To najlepší priatelia robia. Lenže najlepší priatelia sa vedia dohodnúť aj na kompromise. Rachael so mnou strávil takmer celý večer v snahe ubezpečiť sa, že v tento obávaný deň budem v poriadku, preto si zaslúži trochu zábavy. Koniec koncov, štvrtý júl pripadol na piatok a mnohí ľudia sa to usilujú využiť čo najviac. Mala by to urobiť aj Rachael. „Ja pôjdem pohľadať Ellu.“

„Nemusím tam ísť.“

Je mi jasné, že klame. „Rachael,“ oslovím ju odhodlane a kývnem hlavou k bytu, v ktorom sa koná večierok. „Choď.“

Znepokojene si hryzie spodnú peru a na okamih sa zamyslí. Dnes nepoužila takmer nijaký mejkap – v poslednom čase ho používa len zriedka –, takže vyzerá maximálne na sedemnášť, rozhodne nie na svojich dvadsať. „Si si istá?“

„Stopercentne.“

„Tak poďme!“ zajasá Jake. Na líci s vytetovaným orlom sa mu objaví pôvodný panovačný úškrn, natiahne sa po Rachaelinej ruke a prudko ju pritiahne k sebe. „Čaká nás večierok!“ Moju priateľku začne ťahať preč a vlečie ju po drevenej promenáde čoraz ďalej od móla. Rachael mi ešte stihne zamávať na rozlúčku a potom zmiznú v dave.

Len čo osamiem, pozriem sa na mobil, aby som zistila, koľko je hodín. Je krátko po pol desiatej. Ohňostroje v Marina del Rey aj v Pacific Palisades sa skončili a mnohí ľudia už zamierili domov. V zozname kontaktov vyhľadám Ellino číslo a zavolám jej. Moja mama a jej priateľ Jack majú, žiaľ, nočnú, takže tu na móle oslavuje Deň nezávislosti len môj otec s mojou nevlastnou mamou. Sme dohodnutí, že ma vezmú domov, a tak nemám inú možnosť, ako ich vyhľadať. Oveľa horšie však je, že tento týždeň bývam u otca.

Keď má človek rozvedených rodičov, je to hrozné. Musím sa sťahovať z domu do domu. K otcovi chodím len veľmi nerada. Som si istá, že otec to neznáša ešte väčšmi ako ja, predovšetkým preto, lebo náš vzťah je neznesiteľne napätý a rozpačitý. Rovnako ako Jamie, aj otec sa so mnou rozpráva iba v nevyhnutných prípadoch.

Ella práve s niekým telefonuje, a tak je môj hovor rovno presmerovaný do odkazovej schránky. Nenechám jej odkaz, len čo najrýchlejšie zruším hovor. Hoci predstava, že by som mala zavolať otcovi, ma desí, vyhľadám v mobile jeho meno a zavolám mu. Zatiaľ čo počúvam vyzváňací tón, so zamračeným výrazom čakám, kedy začujem jeho drsný hlas.

Ako tak stojím na drevenej promenáde s mobilom pritisnutým k uchu, pričom okolo mňa prúdi dav ľudí, niečo znenazdajky upúta moju pozornosť. Je to môj najmladší nevlastný brat Chase. Postáva pred reštauráciou Bubba Gump a je sám napriek tomu, že by sám byť nemal. Navzdory osamotenosti sa netvári ustarostene. Skôr sa znudene prechádza sem a tam.

Prestanem telefonovať otcovi a zamierim k Chaseovi. Keď si všimne, že sa k nemu blížim, okamžite zastane a zatvári sa zarazene.

„Kde máš kamarátov?“ opýtam sa, keď prídem bližšie. Rozhliadnem sa na všetky strany a hľadám skupinku chlapcov, ktorí čoskoro nastúpia na strednú školu, ale nikde ju nevidím.

Chase si na ukazovák namotá hrubý prameň blond vlasov. „Šli autobusom do Venice, ale ja som s nimi nešiel, lebo...“

„Lebo ti mama povedala, aby si neodchádzal z móla,“ dokončím a Chase prikývne. So svojím okruhom priateľov má sklon dostávať sa do problémov, no našťastie je dosť múdry na to, aby vedel, kedy nemá porušovať pravidlá. Som presvedčená, že ani rodičia jeho kamarátov by neboli nadšení, keby vedeli, že ich deti sa v Deň nezávislosti vydali do Venice. Dnes večer tam určite panuje dosť divoká atmosféra, som vážne rada, že Chase zostal tu. „Chceš sa potulovať so mnou?“

„Jasné.“

Objímam ho okolo pliec a odtiahnem ho od reštaurácie smerom k Pacific Parku. Chase zbožňuje arkádové hry, lenže skôr ako sa dostaneme do blízkosti herne, musím zastať, lebo mi začne zvoniť mobil. Len čo zistím, že mi volá otec, najmenej päť sekúnd sa psychicky pripravujem a až potom sa ohlásim.

„Čo si chcela?“ zavrčí odmerane. Koniec koncov, ako vždy.

Trochu sa odtiahnem od Chasea, mobil si pritisnem tesnejšie k uchu a poviem: „Nič. Len som chcela vedieť, kde ste.“

„V aute,“ odsekne otec, ako keby čakal, že to dávno viem. „Ponáhľaj sa za nami, lebo inak budeš musieť o odvoz poprosiť svojho brata, ktorý ťa určite neodvezie.“

Namiesto odpovede rýchlo ukončím hovor. Väčšina mojich telefonátov s otcom sa končí práve tak, že jeden z nás jednoducho zloží v polovici vety. Aj naše konverzácie zoči-voči bývajú podobné. Zvyčajne jeden z nás zlostne odíde. Musím sa priznať, že ja zväčša ukončujem telefonické hovory a otec odíde, keď stojím oproti sebe.

„Kto to bol?“ opýta sa Chase, keď sa k nemu znova otočím.

„Ideme domov,“ poviem, vďaka čomu sa vyhnem odpovedi na jeho otázku. Nie preto, lebo Chasea nezaujíma skutočnosť, že sa s otcom neznášame, ale keď ide o zvyšok rodiny, je jednoduchšie udržať napätie na minime. Nech už za rodinu považujem čokoľvek. Pritiahnem si Chasea k sebe a bok po boku sa vzdiaľujeme od Pacific Parku a približujeme sa k mestu. „Dnes arkádové hry nebudú.“

Chase pokrčí plecami. „Už som vyhral kopu lístkov.“

„Koľko?“

Samolúbo sa usmeje a potľapká si zadné vrecká na šortkách, ktoré sa nadúvajú žltými lístkami. „Vyše sedemsto.“

„To nemyslíš vážne! Na čo si ich šetríš?“

„Chcem dosiahnuť dvetisíc.“

Zatiaľ čo kráčame po drevenej promenáde k Ocean Avenue a k autu, bavíme sa o arkádových hrách, lístkoch, ruskom kolese, ohňostroji a o Veneci. Parkovanie v Deň nezávislosti je vždy neuveriteľne náročné a po niekoľkominútovej hádke s Chaseom o tom, kde otec na začiatku večera zaparkoval, zistím, že sa mylím. Neparkujeme severne od hlavnej cesty, ako som si myslela, ale južne od nej, v blízkosti križovatky Pico bulváru a Tretej ulice. Je to asi kilometer odtiaľto, takže sa musíme poponáhľať. Otec nemá rád, keď ho nechávame čakať. Presnejšie povedané, neznáša to.

Keď o desať minút dorazíme k autu, lexus stojí na chodníku, vtesnaný medzi dvoma inými autami. Prekvapí ma, že otec stojí vonku. Ruky má prekrížené na hrudi, nohou netrpezlivo podupkáva a z úst mu vychádzajú zvyčajné nadávky.

„Výborne, našla si svojho brata!“ ostro zavrčí a nezabudne zdôrazniť posledné slovo. Jamie a Chase už nikdy nie sú len Jamie a Chase. V poslednom roku o nich otec vždy hovorí iba ako o mojich bratoch, ani čoby tým chcel niečo dokázať. Jamie to neznáša rovnako ako ja, no Chaseovi to pravdepodobne nedochádza.

Zostanem pokojná a namiesto toho, aby som sa dala otráviť jeho opovrhlivým tónom, radšej sa mu pozriem ponad plece a spočiniem očami na Elle. Sedí na sedadle spolujazdca, telo má odvrátené od okna a k uchu má pritisnutý mobil. S najväčšou pravdepodobnosťou je to ten istý hovor, ktorému sa venovala, keď som jej predtým volala. Pozriem sa na otca. „Práca?“

„Ehm, ehm.“ Nakloní sa a z ničoho nič hlasno zaklope na okno. Ellu tým vyľaká tak, že jej mobil takmer vypadne z ruky. Prudko sa na sedadle otočí a uprie oči na otca, ktorý kývne hlavou ku mne

a k Chaseovi. Ella mu kývnutie opätuje, znova si pritisne mobil k uchu, niečo zamumle a ukončí hovor. Až potom nám otec konečne prikáže, aby sme nastúpili.

Usadíme sa na zadné sedadlá a zapneme si bezpečnostné pásy. Otec vklzne za volant a v spätnom zrkadle mi venuje zlostný pohľad, ktorý sa rozhodnem ignorovať. Keď sa pohneme, Ella natočí hlavu dozadu.

„Nechceš sa zdržať o trochu dlhšie?“ opýta sa ma. Blond vlasy jej pekne lemujú tvár. Je už takmer desať, a tak netuším, prečo predpokladá, že tu chcem zostať. Ísť na večierok k Tídzdejovi je posledná vec, ktorú by som chcela urobiť, preto som rada, že ideme domov.

„Ani nie,“ pokrútim hlavou. O večierku sa nezmienim. Ani o tom, že celý večer bol na figu.

„A čo ty, chlapče?“ preruší nás otec a v spätnom zrkadle kývne hlavou na Chasea. „Myslel som si, že ťa vezme domov Greggova mama.“

Chase prestane písať správu a zdvihne hlavu. Po očku sa na mňa pozrie, a tak si sekundu lámem hlavu a až potom otcovi odpoviem. „Necítil sa veľmi dobre, navrhla som mu, aby šiel domov s nami.“ Aby to znelo presvedčivo, pozriem sa na Chasea s predstieranou starostlivosťou a opýtam sa: „Ako sa cítiš teraz?“

„Lepšie,“ odvetí Chase, ktorý hrá so mnou. Chrbát ruky si pritisne k čelu a jemne si ho pošúcha. „Myslím si, že sa mi len trochu zatočila hlava z ruského kolesa, ale teraz som už v poriadku. Môžeme sa zastaviť na burger? Prosím, oci. Umieram od hladu. Nechceš, aby som omdlel, však nie?“

Ella zagúľa očami a otočí sa naspäť dopredu. Otec zamrmle: „Porozmýšľam.“

Vzhľadom na to, že nikto z predných sedadiel nám nevenuje špeciálnu pozornosť, zovriem ruku do päste a položím ju na prostredné sedadlo. Chase okamžite narazí svojou pästou do mojej a vymeníme si nenápadné úsmevy. Keby sa otec dozvedel, čo vy-

viedli Chaseovi kamaráti, zakázal by mu stretávať sa s nimi. Takže aj keď Chase vždy urobí správnu vec, je lepšie sa o tom nezmieňovať.

Nakoniec zastaneme pred reštauráciou Wendy na Lincolnovom bulvári a dáme sa obslúžiť pri okienku. Otec a Chase si vezmú burgery, ja si vyberiem ľadový vanilkový koktail. Veľký. Zvyšok cesty strávim popíjaním nápoja, civením z okna na tmavú oblohu a počúvaním otcovho a Ellinho rozhovoru na pozadí hudby z osemdesiatych rokov minulého storočia. Bavia sa o Jamiem a tipujú, či sa stihne vrátiť pred polnocou, kedy má večierku. Otec predpokladá, že bude meškať najmenej hodinu.

Keďže premávka už nie je taká hustá, domov na Deidre Avenue sa dostaneme za desať minút. Otec zaparkuje na príjazdovej ceste za Elliným rangeroverom a len čo vypne motor, s prázdny plastovým pohárom v ruke otvorím dvere a vystúpim z auta. Vykročím k hlavným dverám, ale hneď zase zastanem, lebo Ella ponad strechu lexusu zavolá moje meno.

„Pomôžeš mi vyniesť z auta nákup?“ opýta sa pevným hlasom a úsečne kývne k rangeroveru. Keďže ju mám rada, bez váhania zmením smer a zamierim k jej autu. Ella ma nasleduje. Chvíľu hľadá v kabelke kľúče. Keď ich nájde, otvorí kufor auta.

Pozriem sa dolu, pripravená siahnúť dovnútra a vziať niekoľko nákupných tašiek, ibaže batožinový priestor je prázdny. Zmätene uvažujem, či Ella nezačala mať problémy s pamäťou. Zadávam sa na ňu so zdvihnutým obočím. V doširoka otvorených očiach má obozretný výraz a spoza auta nenápadne pozoruje otca s Chaseom, ktorí sa blížia k domu. Len čo sú vnútri, zahľadí sa mi do očí.

„Volal Tyler,“ vyhrkne.

V snahe brániť sa o krok cúvnam. Jeho meno pôsobí ako zbraň. Preto ho už nevyslovujem. Preto ho už nikdy nechcem počuť. Vždy ma to hrozne zabolí. Aj teraz cítim, ako sa mi zviera hrdlo, ako zabúdam dýchať a ako mi na chrbte naskakujú zimomriavky. Takže jej telefonát sa netýkal práce! Bol to Tyler. Vždy volá Elle, asi raz za

týždeň. Veľmi dobre to viem. Ella zúfalo očakáva každý jeho telefonát, no pred ostatnými sa o tom nikdy nezmieňuje. Až doteraz.

Preglne, a prv než znova prehovorí, pozrie sa k domu. Bojí sa, že by ju mohol začuť otec, ktorý všetkým prísne zakázal vyslovovať v mojej blízkosti Tylerovo meno. Tento otcov príkaz je zrejme jediné, na čom sa my dvaja zhodneme. Napriek tomu Ella pokračuje. Venuje mi pohľad, ktorý je zmesou ľútosti a smútku, a zašepká: „Požiadala ma, aby som ti popriala šťastný Deň nezávislosti.“

Irónia, ktorá sa v tejto situácii skrýva, ma núti do smiechu, lenže vzápätí sa tak veľmi rozčúlím, že smiať sa považujem za nemožné. Štvrtého júla pred tromi rokmi som sa počas ohňostroja schovávala s Tylerom na chodbách strednej školy v Culveri. Práve tam sa celá táto šlamastika začala. Práve tam som si uvedomila, že svojho nevlastného brata vnímam tak, ako by som ho vnímať nemala. V ten večer nás zatkli, lebo sme vkročili na miesto, na ktoré bol vstup zakázaný. Štvrtého júla pred rokom sme sa s Tylerom nešli pozrieť na ohňostroj. Dážď vytrvalo zmáčal mesto, preto sme radšej zostali v jeho prenajatom byte v New Yorku. Boli sme sami, potme, a Tyler mi citoval biblické verše. Na chrbát mi napísal, že som jeho. Boli to úplne iné Dni nezávislosti. Nie ako ten dnešný. Takže želať mi dnes večer šťastný Deň nezávislosti mi pripadá ako vtip. Nevidela som ho celý rok. Odišiel odo mňa, opustil ma vo chvíli, keď som ho najviac potrebovala. Už nie som jeho. Nie je tu, aby dnešný večer strávil so mnou. Ako sa teda opovažuje želať mi šťastný Deň nezávislosti?

Zatiaľ čo sa moja myseľ pokúša túto informáciu spracovať, cítim, že sa ma zmocňuje zúrivosť. Ella čaká, že na to niečo poviem, preto sa radšej otočím a vbehnem do domu. Predtým, pravdaže, zabuchnem kufor auta.

„Povedz Tylerovi, že taký nebol ani trochu.“



Krátko po polnoci mi zavolá Rachael. Hoci ešte nespím, už zaspávam, preto ma také vyrušenie len otrávi. Natiahnem ruku a prijmem hovor. Pretriem si oči, a keď na linke začujem hlasnú hudbu a výkriky, odolám nutkaniu zagúľať očami. „Dovoľ mi hádať,“ vzdychnem. „Potrebuješ odvoz.“

„Ja nie,“ odvetí Rachael po sekunde hlasným, ale prekvapujúco nie opitým hlasom. „Tvoj brat.“

To je posledná vec, ktorú by som čakala. Je to pre mňa také prekvapenie, že sa prudko posadím a okamžite schmatnem kľúče od auta. „Jamie?“

„Hej. Tídzkej chce, aby vypadol,“ vysvetlí. Jej hlas znie takmer úplne triezvo a priam vidím, ako sa mračí. „Hrá sa so súpravou nožov v kuchyni a práve sa povracal.“

„Dočerta, čo tam vôbec robí?“

„Tídzkej má brata, ktorý na večierok pozval kopu svojich kamarátov, takže tu pobehuje banda štvrtákov. V ich prítomnosti si pripadáš hrozne stará.“ Rachael sa na chvíľu zarazí, lebo na ňu niekto zakričí, aby sklapla. Predpokladám, že je to niektorý zo stredoškólkov, o ktorých sa zmienila. Rachael zareaguje nadávkou a potom si pritisne mobil naspäť k uchu. „Vlastne, mohla by si odviezť aj mňa? Je tu hrozná nuda.“

„Budem tam o päť minút.“ Ukončím hovor, vzdychnem a vyleziem z postele. Zažnem svetlo a obujem si červené conversky, ktoré

som mala predtým. Nechám si na sebe pyžamo, len si naň oblečiem mikinu, a vyjdem z izby.

V dome je ticho. Nie preto, že by otec s Ellou spali, ale preto, lebo tu nie sú. Sú oproti, v dome Rachaeliných rodičov Dawn a Philipa, ktorí na oslavu Dňa nezávislosti usporiadali večierok. Otec a Ella im sľúbili, že sa tam zastavia. Viem si to živo predstaviť. Mamy a otcovia v strednom veku popíjajú pivo a koktaily a zabávajú sa pri otrasnej hudbe, ktorú považovali za úžasnú, keď mali toľko rokov, ako mám teraz ja. Som však rada, že sú tam, lebo takto môžem jednoducho vykĺznuť z domu a vyslobodiť Rachael a Jamieho bez toho, aby ma otec vypočúval.

Keď sa nemusím po dome zakrádať po špičkách, bez problémov zbehnem po schodoch. Vzhľadom na to, že nechcem zobudiť Chasea, ani sa mu nenamáham povedať, že idem von. Prv než odídem, vezmem zo záhrady vedro, lebo netúžim po tom, aby mi Jamie povracal sedadlá. Zamknem dom a pre prípad, že by otec alebo Ella stáli pri okne v obývačke Rachaeliných rodičov, rýchlo prebehnem k autu. Svetlá v ich dome sú rozsvietené a za zatiahnutými závesmi vidno tieň zabávajúcich sa hostí. Neváham a s vedrom v ruke skočím do auta.

Premávka je veľmi riedka, takže cesta k bytu, v ktorom sa koná večierok, mi naozaj trvá len päť minút. Zídem po Deidre Avenue, odbočím na Ocean Avenue a pokračujem okolo pláže. Mólo je už zavreté, takže v porovnaní s tým, ako to tu vyzeralo pred niekoľkými hodinami, je tu až priveľký pokoj. Naopak pred domom, v ktorom má byť Tídžej a kde sa koná večierok, nie je pokoj ani trochu. Ulica je lemovaná autami vrátane Jamieho béemvéčka, takže nemám kde zaparkovať. Zostanem teda stáť uprostred cesty, pripravená odísť, keby som spôsobila nejakú polnočnú zápchu. Pošlem Rachael esemesku, že som tu, a napíšem aj Jamiemu, že do minúty musí zdvihnúť svoj opitý zadok a vypadnúť odtiaľ.

Kým čakám, zabľúdím pohľadom k bytu na druhom poschodí. Je to jediný byt, v ktorom sa svieti. Obrovské okná od stropu až po

podlahu mi umožňujú nahliadnúť dovnútra, lenže jediné, čo vidím, je obrovské množstvo ľudí. Z dňa pred tromi rokmi, keď som ten byt navštívila, si nepamätám, že by bol extra veľký, takže sa skôr zdá, že na večierok prišlo priveľa hostí. Jake sa pravdepodobne usiluje presvedčiť nejaké úbohé dievča, aby s ním išlo domov. Dean zrejme dohliada na to, aby nikto nevyviedol nijakú hlúposť. Meghan a jej priateľ Jared asi robia, čokoľvek robia. Netuším.

Zakrátko sa objaví Rachael s Jamiem. Cez sklenené dvere budovy ich vidím vychádzať z výťahu. Jamie sa tacká a Rachael ho v podstate vlečie von. Keď ma zbadá, vrhne na mňa rozčúlený pohľad. Otvorím dvere, vystúpim z auta a pomôžem jej.

„Dúfam, že zajtra budeš mať poriadnu opicu, ako vystrihnutú z pekla,“ zavrčím s očami upretými na Jamieho, keď chytám jeho ruku, kladiem si ju okolo pliec a pomáham mu udržať sa na nohách. Má privreté oči, strapaté vlasy a končatiny neschopné pohybu. Je taký opitý, že sa ledva hýbe.

„Dúfam, že ty sa dostaneš rovno do pekla,“ podarí sa mu vykoktať.

Neurazím sa ani ma to neraní, lebo Jamie má na moju adresu takéto poznámky každú chvíľu. Zvykla som si na ne rovnako ako na jeho pohŕdavý postoj.

Za jeho plecami Rachael zvráští čelo a venuje mi ustarostený pohľad, ale nekomentuje to. Radšej pridrží Jamieho, kým otvorím zadné dvere, a spoločnými silami ho strčíme na zadné sedadlo. Aby sme ho dostali dnu, musíme mu zohnúť ruky aj nohy. Chvíľu neobratne zápolím s jeho bezpečnostným pásom a pokúšam sa mu ho zapnúť, no odstrkuje ma, a tak sa na to vykašlem a zabuchnem dvere.

„Naozaj ťa nenávidí,“ zamumle Rachael a prejde k dverám na strane spolujazdca. Vlasy už nemá stiahnuté do copu, v dlhých zamotaných strapatých vlnách jej padajú na plecia, a šatku má omotanú okolo zápästia. Evidentne je úplne triezva.

„Možno ma nenávidí, ale ráno bude rád, že som ho priviezla domov namiesto rodičov,“ poznamenám. „Pokojne by mohol mať

do konca života domáce väzenie.“ Otvorím dvere a za volant vkláznem v tom istom okamihu, ako sa Rachael usadí na sedadle spolujazdca. Zdvihne vedro, venuje mi spýtavý pohľad, a keď pokrčím plecami, rozosmeje sa a podá ho dozadu. Jamie si ho hneď vezme, ale nezaobíde sa to bez tichého reptania.

„Vaši rodičia sú u nás?“ opýta sa Rachael, keď sa pohneme a večerok aj všetkých opitých hostí necháme za sebou.

„Áno,“ pritakám, no nezabudnem v spätnom zrkadle po očku sledovať Jamieho. Zosunul sa na zadné sedadlá, vedro položil na podlahu pred sedadlo spolujazdca a naklonil nadeň hlavu. Zamračím sa, pomodlím sa, aby sa nepovracal, a oči upriem na cestu pred sebou. „Ešte sú tam. Všetci sú tam.“

Rachael narazí hlavou do opierky a zastoná. Na tvár, ktorú má otočenú k oknu, dopadá žiara pouličných lúč. „V tom prípade musím prekĺznuť zadnými dvermi,“ uvažuje nahlas. „Chcem sa vyhnúť všetkým priateľom mojich rodičov, ktorí by akurát vyzvedali, čo robím so svojím životom.“

„Čo robíš so svojím životom?“ Rachael sa na mňa pozrie a prižmúri oči. Usmejem sa, ale vzápätí moju pozornosť upúta Jamie.

„Pusť ma von,“ zamumle zo zadného sedadla. Pozriem sa do spätného zrkadla a vidím, že sa usiluje nahmatať kľučku, a tak rýchlo zamknem. Chvíľu lomcuje kľučkou, vytiahne telo do sediacej polohy, a keď si uvedomí, že je zamknuté, začne búchať pästou po okne. „Nechcem byť v tomto aute!“

„Máš smolu,“ vyhlásim nenútene s rukami na volante a očami upretými na cestu pred nami, po ktorej sa blížime domov.

„Rachael!“ Jamie sa nakloní dopredu a natiahne ruky okolo sedadla spolujazdca. Chytí Rachael za plecia a odmietne ju pustiť. „Odkedy si pamätám, si moja susedka. Môžeš mi, prosím, pomôcť dostať sa z tohto auta?“

Rachael sa pokúsi vymaniť zo zovretia. V snahe vyslobodiť sa z jeho zúfalých rúk vyklázne z bezpečnostného pásu a v nasledujúcej sekunde sa k Jamiemu otočí čelom a chrbtom sa oprie o prístrojovú

dosku. Zdvihne prst. „Nedotýkaj sa ma. Nikdy!“ varuje ho medzerou medzi sedadlom a opierkou hlavy.

„Musíš mi pomôcť!“

Rachael si zhlboka povzdychne, ukazovák si pritisne k spánku a blahosklonným tónom sa opýta: „A s čím potrebuješ pomôcť, Jamie?“

„Pomôž mi dostať sa preč od nej!“ vyhrkne. Letmo sa naňho pozriem a vidím, že ukazuje prstom mojím smerom. Keď sa naše pohľady stretnú, s tvárou zvráštenou odporom prižmúri oči. „Je to netvor.“

„Už s tým konečne prestaň!“ vyšteknem. Pevne zovriem volant a dúpem na plynový pedál. Rútim sa po Deidre Avenue a ignorujem Rachael, ktorá blúdi pohľadom medzi mnou a Jamiem. Vie, že spolu nevychádzame, ale myslím si, že doteraz to nezažila na vlastné oči.

Rozhoduje sa, či má mlčať, alebo vyvolať hádku, no nakoniec sa predsa len ponad opierku hlavy prísne pozrie na Jamieho a varuje ho, aby viac nepovedal ani slovo. „Si opitý a si debil, takže už sklapni!“

Jamie sa pobúrene zvalí na sedadlo. Civie na Rachael a pokúša sa vymyslieť nejakú odpoveď. Keď sa mu to konečne podarí, jeho hlas znie takmer nonšalantne. Pomaly začne pohybovať perami a povie: „Ja som opitý? Pľ. Ja som debil? Ešte väčšie pľ. Znie to niekomu povedome?“ Pomaly sa znova posadí a s krivým úsmevom opitého človeka sa ku mne nakloní. Netvári sa ani trochu priateľsky, no napriek tomu mi položí ruku na plece a silno mi ho stisne. Zažmurká na Rachael a uškrnie sa. „Prineste trochu trávy a toto dievča sa zamiluje aj do mňa.“

Okamžite si strasiem z pleca jeho ruku, laktom mu vrazím do hrudníka a odstrčím ho od seba. Auto sa trochu vychýli z dráhy, preto rýchlo vrátim obe ruky na volant. Znova mrknem do spätného zrkadla a venujem Jamiemu najzúrivejší pohľad, akého som v tejto chvíli schopná. Nedá mi to veľa práce. „Aký máš, doriti, problém?“

Kútikom oka vidím, že Rachael sa pomaly usádza naspäť na sedadlo spolujazdca a vrhá na mňa nesúhlasný pohľad. V tom istom okamihu tiež položí ruku na volant, ani čoby sa bála, že strhnem auto z cesty. „Eden, je len opitý.“

Nepočúvam ju, lebo nehovorím iba o jeho súčasnom správaní. Vravím o všetkom, čo sa deje od vlaňajšieho leta. Napriek tomu, že na to mal celý rok, nedokázal prijať pravdu. Už začínam vážne uvažovať nad tým, či ho to vôbec niekedy prejde. Začínam veriť, že Tylera a mňa bude navždy nenávidieť. „Vážne,“ vyšteknem a rozhorčene rozhodím ruky. „Aký máš problém? Vysvetli mi to.“

Jamie sťažka preglgne, nakloní sa nad stredovú konzolu a uprie na mňa červené oči. Pomaly vyplúje slová: „Si. Mi. Jednoducho. Odporná.“

Chvíľu nevydám ani hláska. Počujem iba motor auta a škripanie svojich zubov. Jedna moja časť by ho najradšej vykopla z auta. Druhej časti je do plaču. Pravda je, že veľmi dobre viem, že to Jamie cíti takto. Viem, že si o mne myslí, aká som šialená, odporná, nechutná a vyšinutá, ale doteraz to nikdy nepovedal nahlas. Na zlomok sekundy sa mi zdvihne žalúdok.

„Neviem, čo čakáš, že na to poviem,“ hlesnem. „Naozaj neviem. Nič medzi...“ Zarazím sa, odkašlem si a skúsím to ešte raz. „Medzi Tylerom a mnou už nič nie je. Už dávno sme sa ponad to preniesli. Takže, prosím, Jamie, naozaj ťa prosím, prestaň ma nenávidieť.“

Jamie na mňa asi sekundu tupo civie, potom sa hodí na sedadlo, ale tentoraz sa natiahne po vedre a začne vracaať. Rachael zjačí a zakryje si ústa rukou, lebo ju tiež napne na vracanie. Chrbtom sa opäť pritisne k prístrojovej doske a pokúša sa od Jamieho držať čo najďalej. Zvraštím nos a stiahnem všetky štyri okienka, aby sa do auta dostal čerstvý vzduch.

„A vraj si odporná ty,“ zamumle Rachael pomedzi prsty.

Jamie vracia, sipí, stoná a nadáva po celý zvyšok cesty, ktorá našťastie trvá len zopár minút. My dve mlčíme a ticho počúvame

vietor a Jamieho utrpenie. V okamihu, keď uvidím náš dom, Jamie už nie je jediný, kto nadáva. Pridám sa totiž k nemu.

Ani čoby to naplánoval diabol, otec a Ella sa vracajú z domu Rachaeliných rodičov presne v momente, keď začnem brzdiť. Keď si všimnú, že sa blíži moje auto, zastanú na trávniku a otec si okamžite založí ruky v bok, zovrie pery a prísne prižmúri oči.

„Dočerta!“ vyprsknem najmenej piaty raz. „Dočerta, dočerta, dočerta!“ Pomaly zastavím pri obrubníku a vypnem motor. Cez čelné sklo vidím, ako sa Ella so zamračeným výrazom na tvári usiluje zistiť, koho som priviezla. Nanešťastie pre ňu mám na zadnom sedadle auta jej opitého a vracajúceho syna.

Rachael potrasie hlavou a vrhne letmý pohľad na Jamieho. „Nie- kto si to poriadne zlizne.“

„To si teda zlizne.“ Zhlboka sa nadýchnem, vytiahnem kľúče zo zapalovania, otvorím dvere a vystúpim z auta súčasne s Rachael. Pomaly sa otočím k otcovi a Elle.

„Rachael, myslím, že tvoji rodičia si už robia starosti, kde si,“ vyhlási otec upäto a trochu kývne hlavou smerom k ich domu. Stále v ňom svietia všetky svetlá a za závesmi vidno tiene hostí.

„Ďakujem, pán Munro, hneď im idem povedať, že som doma,“ odvetí Rachael najnevinnejším hlasom, aký dokáže vyčariť, no v jej slovách počujem náznak sarkazmu. Ibaže otec je štyridsiatnik s prešedivenými vlasmi a na časy, keď dospel, si už vôbec nepamätá, takže to nepochopí. Len sa na ňu meravo usmeje a čaká, kedy odíde. Rachael sa otočí a zamieri k domu, ale predtým sa o mňa obtrie a zamumle: „Neviem sa dočkať, keď sa odsťahujem.“

Asi na minútu sa na ulici rozhostí ticho. Nechcem prehovoriť prvá. Jamie stále sedí na zadnom sedadle môjho auta. Ella žmúri a otec čaká, kedy Rachael zmizne. V sekunde, keď vojde do domu, otec na mňa zazrie a zavrčí: „Kde si, dočerta, bola?“

Je nielen starnúci hlupák, ako som sa už zmienila, ale navyše si prirýchlo robí názor na veci, o ktorých nič nevie. Podľa výrazu na jeho tvári a tónu jeho hlasu pravdepodobne dospel k záveru, že som

odišla z domu z nejakého pochybného dôvodu. Akoby som v deväťnástich rokoch nemohla o pol jednej odísť z domu bez toho, aby som neplánovala spôsobiť nejaké problémy.

Zo všetkých síl sa pokúšam potlačiť nutkanie zagúľať očami, obídem okolo auta a ukážem na svoje oblečenie. Nie je jednoduché skryť podráždenie v hlase, keď trpkou oznámim: „Mám na sebe pyžamo.“ Natiahnem sa k zadným dverám auta, otvorím ich a zo zadného sedadla sa okamžite vytacká Jamie aj s vedrom s vývratkami. „Aby si vedel,“ pozriem sa otcovi do očí a zabuchnem dvere, „zdvihla som jeho. Vieš, vyhodili ho z večierky, lebo sa priveľmi opil.“

„Panebože, Jamie!“ zastoná Ella. Na okamih si zaborí hlavu do dlaní, no hneď mu cez trávnik uteká na pomoc.

Nespustím oči z otca. Ruky si prekrižim cez prsia a zazerám naňho. S absolútnym nesúhlasom sleduje, ako sa Jamie tacká po trávniku, zatiaľ čo Ella sa ho usiluje podoprieť. Len čo sa jej to podarí a udrží ho rovno, jeho opitá myseľ sa rozhodne zjačať: „Eden ma chcela pobožkať!“

Zarazene preskočím očami na Jamieho, zvrastím tvár a neveriacky pokrútim hlavou. Nedokážem sa ovládnuť, zdvihnem ruku a ukážem mu prostredník. „Jamie, choď do riti!“ zasyčím.

Ella sa na mňa nazlostene zamračí, no otec sa naduje a otvorí ústa. „Eden Olivia Munroová,“ zavrčí a podľa toho, že použil celé moje meno, viem, že ma plánuje roztrhať na kusy. „Daj mi kľúče od svojho auta. Hneď!“ Nepohne sa ani o centimeter, len zdvihne ruku a natiahne ju ku mne otvorenou dlaňou nahor.

„Prečo?“

„Preto, lebo si myslíš, že je prijateľné vykradnúť sa z domu a navyše takto nadávať. Kľúče!“ povie ešte prísnejšie. Cítim, ako sa jeho hnev stupňuje s každou sekundou.

Mrknem sa na kľúče, ktoré držím v ruke, pevne ich zovriem v dlani, zdvihnem zrak a pokrútim hlavou. „Takže on môže zostať vonku aj po večierke a vrátiť sa domov opitý, ale potrestáš mňa?“ Očami zaletím k Elle a Jamiemu, ktorý sa navzdory nadmernej opi-

tosti dokáže pochechtávať. Zaškrípem zubami a pozriem sa na otca. „Za čo? Za to, že som ho priviezla domov?“

„Daj mi tie kľúče!“ prikáže mi cez zovreté pery a zaťaté zuby.

Rozosmejem sa. Nemôžem si pomôcť. To je celý on. Bolo to tak vždy odvtedy, čo som pred rokom prišla do Santa Monicy. Otec si zakaždým našiel dôvod, aby ku mne mohol byť krutý. Nebolo ťažké uhádnuť príčinu jeho správania. Stále ma trestá za to, že som sa zaplietla s Tylerom, že som sa zaľúbila do svojho nevlastného brata.

„Dave,“ zašepká Ella. Všimnem si, že zatiaľ čo vlečie Jamieho k dverám, nenápadne pokrúti hlavou. „Neurobila nič zlé.“

Otec ju ako zvyčajne ignoruje, lebo Ella do výchovy jeho dieťaťa už dávno nemá právo zasahovať, hoci pri výchove jej detí má vždy posledné slovo on. Otec, vytočený mojou spurnosťou, sa dá do pohybu. Naštvané sa ku mne vyrúti, ani čoby mi tie kľúče chcel vytrhnúť z ruky.

Prv než to stihne urobiť, obehnem okolo auta, otvorím dvere a jednu nohu strčím dovnútra. „Kašlem na to!“ skríknem predtým, ako nasadnem. Tento týždeň mám síce byť u otca, no v nijakom prípade tu nezostanem. „Idem domov.“

„Toto je tvoj domov!“ zahuláka na mňa pateticky ponad strechu auta, ibaže v jeho hlase počujem strojený tón. Aj on vie, že je to lož. Nechce, aby to bol môj domov, lebo, ak mám byť úprimná, po celý uplynulý rok mi dával zreteľne najavo, že ma vo svojej rodine nechce.

„Ibaže,“ zamumlem, „vôbec nemám ten pocit.“ Vklznem za volant, zabuchnem za sebou dvere a skôr ako sa ma otec pokúsi zastaviť, rýchlo naštartujem. Otec to však neurobí. Myslím si, že v skutočnosti je rád, že odchádzam.

Keď sa pohnem a po Deidre Avenue mierim k maminmu domu, sledujem ich v spätnom zrkadle. Chase stojí vo dverách zmätený a rozospatý. Otec a Ella na seba jačia a zlostne gestikulujú. Nechávam ich za sebou a uvedomujem si, že naša rodina, nech už za ňu považujem čokoľvek, ani zďaleka nie je dokonalá.

Presnejšie povedané, už vyše roka je v troskách.